

RESET VIERY = KEĎ SA MILOSTĎ DOTKNE ČLOVEKA

Text: Rímskym 1,16–17

„Ved’ ja sa nehanbím za evanjelium, lebo ono je mocou Božou na spasenie každému, kto verí: predovšetkým Židovi, ale aj Grékovi.

Lebo v ňom sa zjavuje Božia spravodlivosť z viery k viere, ako je napísané: Spravodlivý bude žiť z viery.“

Keď dnes počujeme slovo *reformácia*, väčšina z nás si predstaví Martina Luthera, kladivko, dvere vo Wittenbergu, možno 95 téz a veľké dejiny. Ale dnes by som sa chcela spýtať: Čo znamená reformácia pre teba osobne?

Potrebuje tvoja viera „reset“?

Kedy naposledy sa ťa dotkla Božia milosť tak, že si si povedal: „*Pane, toto si naozaj nemusel – a predsa si to pre mňa urobil?*“ Resp. „*Pane, cítim, že som tebou milovaný/á nemusím sa báť, lebo ty si ma zachránil a zo strachu preniesol do otvorených brán raja.*“ Tieto slová povedal Martin Luther, keď objavil, že „spravodlivosť Božia“ nie je spravodlivosť, ktorou Boh trestá, ale **spravodlivosť, ktorú Pán Boh dáva** tým, čo veria. Vtedy povedal: „*Pane, cítim, že som sa narodil znovu a že som vošiel do otvorených brán raja.*“

Každoročné pripomínanie si Pamiatky Reformácie je pre niekoho zbytočné a doslova bezcenné, inému sa to vidí príliš tradičné, ďalšiemu to závaňa ďalekou minulosťou. No dnešnou kázňou nám chcem všetkým pripomenúť, že Pamiatka Reformácie **nie je len spomienkou na dejiny.**

Reformácia nie je len história, je to pohyb Ducha Božieho, ktorý dodnes nesie a drží Jeho cirkev. Nie je to len dátum v kalendári, ale každodenné pozvanie Cirkvi, ale aj každého z nás, ktorí Cirkev tvoríme, späť k jadru viery: – **k Božej milosti**, – **k evanjeliu, ktoré oslobodzuje**, – **k živému vzťahu s Kristom.**

Martin Luther totiž objavom a poznaním toho, že sme spasení z milosti, nezačal revolúciu, ale **v jeho živote začal vzťah.** Vzťah s nebeským Otcom cez Pána Ježiša Krista. V moci Ducha Svätého pochopil, že medzi ním a svätým Bohom nestojí reťaz prikázaní, zásluh, svätých a strachu, ale **Kristus – blízky, milujúci, prítomný.**

Toto je základ Reformácie. To, čo nám reformácia priniesla, bolo opätovné poznanie, že Pán Boh nehľadá dokonalých – hľadá tých, ktorí Mu **otvorí dvere svojho srdca.** Martin Luther o tom hovorí ako o „*svätej pasivite*“ – o dôvere, že je to Pán Boh, ktorý cez svojho jediného Syna koná prvý krok v ústrety nám, a my sme odpovedať na toto konanie svojou vďačnosťou a tým, že otvoríme svoj život pre Jeho ďalšie pôsobenie.

Život Martina Luthera pred poznaním Božej milosti mi pripomenul jeden obraz zo Starej Zmluvy. Hora Karmel, na nej 450 baalových kňazov. Baalovi proroci robili všetko, čo bolo v ich silách, aby si získali priazeň svojho boha. Volali, kričali, tancovali, ba až **poranili sami seba**, lebo verili, že takouto sebatrýznivou obeťou, utrpením a výkonom si zaslúžia jeho pozornosť. Ich božstvo však **mlčalo.**

Takto nejako vyzeral aj život Martina Luthera pred svojím duchovným prelomom. Ako mních sa postil, modlil, vyznával, trýznil telo bičovaním (tak sa píše v Lutherovom životopise)

– v nádeji, že tým umlčí svoj pocit viny a získa Boží pokoj. Ale **nepočul Božiu odpoveď**, len ticho – pretože sa snažil dosiahnuť spravodlivosť ľudskou cestou výkonu. Bol ako tí baalovi proroci, ktorí kričali k neexistujúcemu bohu. Aj on tak kričal k bohu vlastnej dokonalosti. Tento Boh sa mu videl vzdialený, prísny, neúprosný – tak ako Baal, ktorý sa neozýval.

A keď sa pozrieme úprimne na dnešnú dobu, na život mnohých kresťanov a možno aj na svoj vlastný život, nie sme na tom o veľa inak. Aj my sa často podobáme tým baalovým prorokom. Možno sa nebičujeme remeňom, ale bičujeme sa výčitkami. Možno sa nepostíme v kláštoroch, ale hladujeme po uznaní, po výkone, po pochvale. Možno nekričíme „Baal, odpovedz nám!“, ale v srdci voláme: „Bože, všimni si ma! Bože, pozri, že sa snažím! Bože, prečo mlčíš?“ Mnohí kresťania – aj služobníci, aj laici – žijú v tichu, ktoré znie ako Božie mlčanie. Nie preto, že by Pán Boh prestal hovoriť, ale preto, že sme si Jeho lásku zamenili za odmenu, ktorú si treba zaslúžiť. A tak, ako Luther kedysi, aj my sa často klaníme bohu vlastného výkonu – tomu vnútornému hlasu, ktorý hovorí: „Ešte sa viac snaž, ešte nie si dost dobrý.“ Ale Pán Boh, ktorého nám zjavil Kristus, nie je Baal. Nie je Bohom, ktorého treba presvedčiť, aby nás miloval. Je to Boh, ktorý miluje prvý. Nie preto, že sa mu podarilo vidieť v nás dokonalosť, ale preto, že On je dokonalá láska. A presne v tom spočíva reformačná pravda – Boh nežiada, aby sme sa k Nemu prepracovali, ale aby sme Mu dovolili, aby On prišiel k nám.

Na hore Karmel bol aj iný prorok. Bol to Eliáš. Ten nebojoval s výkonom. Nepotreboval sa trýzniť ani robiť efektné gestá – postavil oltár, zalial ho vodou a jednoducho sa modlil: „Pane, daj dnes poznať, že Ty si Boh v Izraeli... aby poznal tento ľud, že Ty obraciaš ich srdcia späť k sebe.“ (1Kr 18,36–37) A Hospodin odpovedal **ohňom** – nie ako reakciou na ľudský výkon, ale ako prejavom **čistej milosti**.

Martin Luther sa stal Eliášovi podobným vo chvíli, keď pri čítaní listu ap. Pavla Rímskym pochopil, že Božia spravodlivosť nie je bič, ale dar. Nie cieľ, ktorý musím dobehnúť, ale základ, na ktorom môžem stáť. Vtedy napísal: „Cítil som, že som sa narodil znovu a že som vošiel do otvorených brán raja.“

Pán Boh, ktorý sa mu predtým zdal mlčiaci a hrozivý, **prehovoril ohňom evanjelia** – nie z hnevu, ale z lásky.

Presne o tom momente je Reformácia – nie o kladive, nie o tézach, o Wittembergu – ale o **stretnutí s evanjeliom, ktoré ti zlomí putá strachu**.

Reformácia nezačala pribitím téz na dvere kostola, ale v srdci Martina Luthera. Nie je vo zvuku kladiva, ale v tichu, keď zrazu zistíš, tak, ako to zistil Eliáš, aj Martin Luther, že **Boh ťa miluje skôr, ako si sa o Neho vôbec začal zaujímať**.

Ten istý Hospodin, ktorý zapálil ohňom z neba Eliášov oltár, ten istý oheň Ducha, ktorý zapálil srdce Martina Luthera. dnes túži zapáliť aj tvoje srdce. Nie preto, aby si viac konal, ale aby si viac **žil z viery**. Nie preto, aby si dokazoval, že si hodný, ale aby si uveril, že **si milovaný**.

Možno aj tvoja viera potrebuje „reset“ – návrat k prameňu, k tichému uvedomeniu: „Pane, toto si naozaj nemusel – a predsa si to pre mňa urobil. Lebo *„V tom je láska, nie že my sme milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy.“* (1J 4,10).

Práve tento okamih je náš osobný Wittenberg, naša osobná reformácia. Nie spomienka, ale nový začiatky. Nie tradícia, ale **obnova srdca**. „Spravodlivý bude žiť z viery.“ Nie z výkonu, nie zo strachu, ale z viery v Boha, ktorý ťa miloval skôr, než si Ho poznal. Amen.